

Segons vengui el joc, Joan Didion.

“Vagarejo a través dels dies com una bagassa en un món sense voravies”

Benvingudes i benvinguts, hola a tothom. A l'anterior programa vam esmentar el documental Cold Lands, d'Iratxe Fresneda, per fer un paral·lel amb el fragment, un peli que es demana què hi ha fora de l'enquadrament de la càmera fotogràfica. Avui ho tornam a esmentar perquè, per acabar amb aquesta trilogia del fragment, rallarem d'un món ple de glamur i de festes de xampany servit per monees, d'un món esplendorós i fora del nostre abast, de l'abast de la plebs. Gratem la superfície daurada del cinema per descobrir la seva profunditat plena de brutícia; no és or tot el que relleix, és així la dita? Mos fixem en tot allò que no es retrata a Hollywood, amb una de les millors novel·les en llengua anglesa, segons el Times, un clàssic contemporani, que com podeu sentir és una novel·la que entraria dins la categoria de novel·les que me flipen (perquè vegeu que llegeixo de tot o quasi de tot, fins i tot best sellers, com les dues parts de Jurisac Park). Un programa que obrim amb aquesta cita inicial del filòsof Emile Cioran, l'únic filòsof de qui he pogut llegir un llibre sencer i de qui me declaran incondicional. Asseguem-vos a les vostres cadires que el crupier reparteix les cartes de: **Segons vengui el joc**, de Joan Didion. Jo som en Xec Pons i açò és Biblioteca Freak.

I començam amb aquest *Do you realize?* dels Flaming Lips, una cançó sobre la fugacitat de la vida que molt bé se li podria cantar a la protagonista de la nostra novel·la d'avui, una protagonista incòmoda, amb la que es fa difícil crear un vincle, crear empatia. Mentre llegia el llibre, el sacsejava cridant: Tia! Però què fas?! Espavila, cony! Espavila!, cosa que es sol cridar a la televisió, però jo ho faig també amb els llibres. Una incomoditat, deia, provinent d'una emoció reprimida d'aquesta protagonista i d'una sensació de perill imminent. Vull dir que saps que les coses... bé, bé, no acabaran.

Si a les novel·les dels anteriors dos programes, la trama era molt feble, quasi un fil invisible, on la narració mos bressolava d'un costat a l'altre enmig de la mar en un dia de tramuntana, sense una roca a la que poder aferrar-nos, a **Segons vengui el joc**, aquesta trama està molt més definida. No solament està més definida, sinó que ens condueix magistralment cap el seu final, que contemplam

com si somiéssim caure per un abisme, sense poder despertar, i veiéssim el terra que se mos atraca desastrosa i irrefrenablement.

Segons vengui el joc és la història d'una jove i prometedora bella actriu, casada amb un director de cinema, una relació plena d'infidelitats per ambdues bandes, amb una filla de 4 anys internada en un centre mèdic per infants amb necessitats especials. Una dona rodejada d'homes que li diuen sempre què ha de fer i que la denigren psicològicament. Una dona que té tots els asos d'una baralla de cartes, però que no sap a què jugar, pregunta aquesta, a què jugam? que tots mos hem fet qualche vegada. Un temps que es té per pensar que s'empra per viatjar per autopistes en direcció enllac. Simplement conduir, un recurs, que com veis, és molt comú en aquestes novel·les i que hauré de tenir en compte en el futur, encara que aquí a Menorca, si vas molt enfora amb el cotxe, potser en tost de dur una armilla reflectant hauries de dur un salvavides. Una dona desconnectada, perduda i confusa d'una vida que transita entre l'hedonisme i la desesperació, d'un món luxós però precari, ple d'escenaris i decorats cinematogràfics, habitacions d'hotel, festes amb estrelles, sexe, drogues i alcohol. Un personatge a la deriva, romput, vulnerable i fragmentat.

I seguim amb aquest Strange, dels Galaxy 500, plena de preguntes que molt bé es podria fer la protagonista de la nostra novel·la d'avui. Una novel·la que és un mirall trencat, trossos de vidre que reflexionen sobre la realitat d'una dona en una societat en la que sempre han prevalgut les necessitats masculines, i retrata l'estat d'ànim de tota una generació que viu sota l'engany de les aparences, sota la falsedat (vos sona açò?), la amoralitat i el despertar del tedi de l'individu contemporani.

Un quadre d'oi i avorriment, resignació, desesperació i profunda tristesa que contrasta amb la lluminositat del cinema de Hollywood, de la seva aparent lluminositat, perquè aquí del que rallam és del costat fosc del glamur, el que em recorda un llibre de xafardejos sobre les estrelles de Hollywood, de la seva època daurada, que segurament en rallaré en temporades venidores.

Segons vengui el joc és la descripció d'un buit existencial, d'un res absolut. La retransmissió d'una partida de truc en la que no es sap emprar l'Amo i Madona. Un puzle d'una vida, un conjunt de fragments molt cinematogràfics (de fet, hi ha una adaptació cinematogràfica, que tot i que va ser Didion qui va escriure el guió, no en va quedar gaire contenta. Podeu també veure la seva vida al

documental, Joan Didion, el centre cedirà, a Netflix). Deia que fragments escrits amb una fulleta d'afaitar, d'una potència de kame hame (som freaks, aquí), fragments directes, d'una prosa contundent, una punyada damunt la taula, sintètica i el·líptica. Una el·lipsi que crea silenci, un silenci carregat de violència. Una prosa d'un estil econòmic, cru més que realista, amb uns diàlegs feridors, interromputs de forma abrupta, que poden semblar banals, però que amaguen qualche secret. Un retrat d'època, sense artificis , sense brillantor. Realitat pura i dura, plena de pessimisme, existencialisme, cinisme, per explicar que la vida humana és un joc sense sentit, plena de serps a l'aguait. Com diu la protagonista: "El meu pare solia dir-me que la vida era com un joc de daus. Aquesta va ser una de les dues lliçons que vaig aprendre de petita. L'altra era que en aixecar una pedra podies trobar-te una serp de cascavell".

I... res. Fins aquí el programa d'avui amb el que finalitzem aquesta trilogia del fragments, una tècnica que com heu pogut comprovar me flipa en cinemascop. Però no volem dir adéu amb aquesta sensació agredolça, més o menys. Tornarem a Cioran, amb aquesta cita, que esperam que vos faci pensar i riure també: "El fet que la vida no tengui sentit és una raó per viure, l'única en realitat". Vos diem adéu i vos desitgem que tingueu un bon dia amb aquest hitaso del indie patri que és " Un buen día" de Los Planetas. Deixau, per favor, de viure en fragments i si ho feis, almanco, explicau una història que la puguem gaudir tots. Moltes gràcies per escoltar-nos i fins la pròxima.